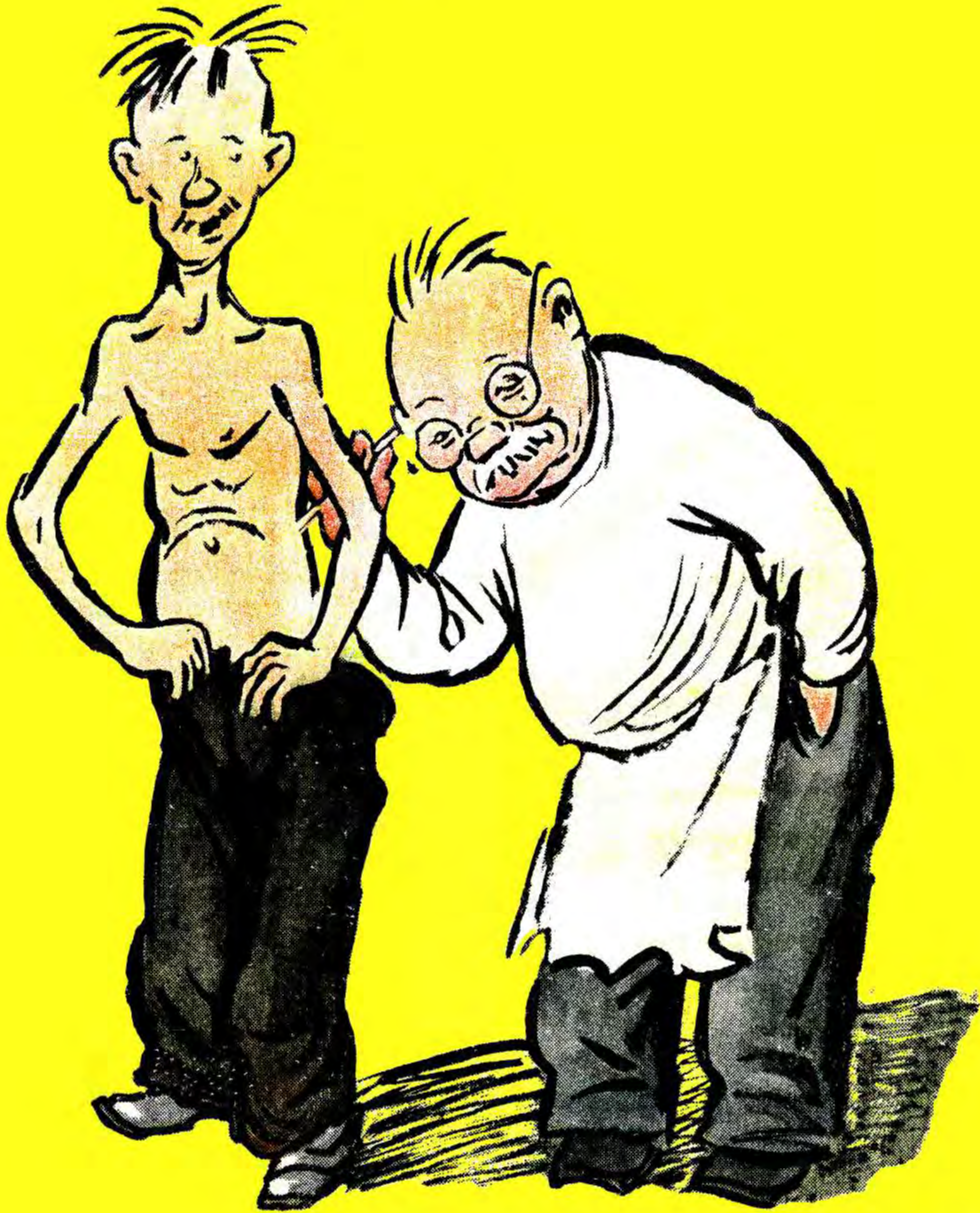

перещь

№ 12 (95). КИЇВ, ЧЕРВЕНЬ 1946 Р.

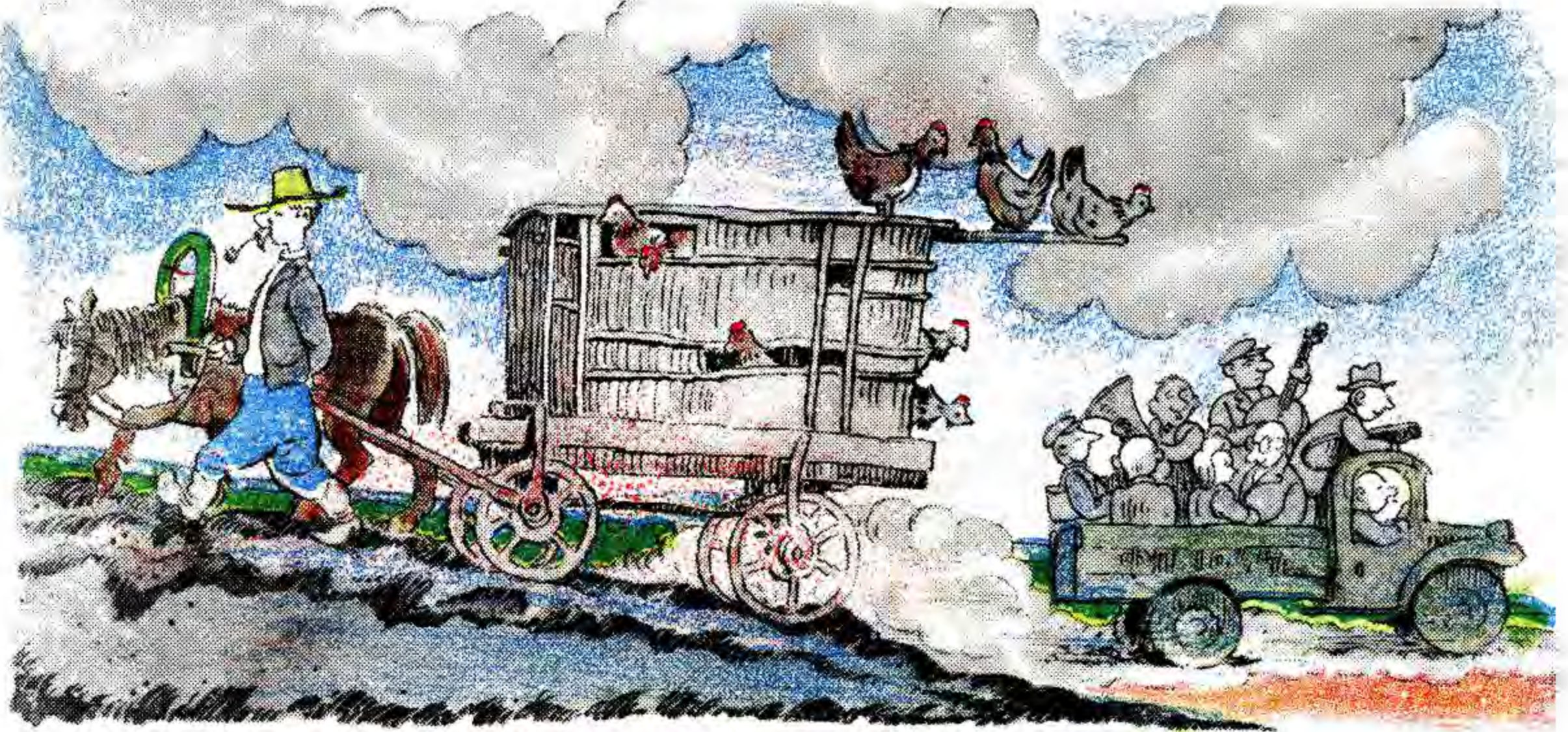
ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ. РІК ВИДАННЯ V.

Малюнок К. Агніта.

НА КУРОРТНІЙ КОМІСІЇ

ЛІКАР. — Вам треба їхати на грязі.
УПРАВДОМ. — Їхати?! Навіщо? Я ж можу пройти курс лікування без відриву від грязі в нашому дворі.

— От шкода, ми на довгоносика — на гастролі, а до колгоспу артисти теж на гастролі поїхали.
— Хай їдуть. Мені просто смішно з їх довоєнного репертуару.

П Р И Н А Д А

Це була саме та зустріч друзів, про яку мріяли довгі роки. Вечірка почалася рівно о шостій годині вечора, але... через рік після війни.

Люди, що колись працювали в одному цеху, з'явилися тепер представниками різних фронтів і різних родів військ. Піхота, авіація, артилерія й танкові частини були репрезентовані чоловіками, зв'язок, зенітна артилерія і медицина — жінками, а від морського флоту була присутня Поліна Півник, колишній молодший кок бойового корабля.

Наближалася північ, але здавалось, що друзі ще й не почали розвантажуватись од спогадів. У розмові переважали вигук, сміх і жестуляція. Бойові епізоди сипались один за одним.

Раптом дівчата, крім Поліни — хазяйки квартири, як по команді встали і сказали:

— Час додому, час!

— Що ви? Ще рано! Сидіть!

— Ні, не вмовляйте, бо на нашому кутку є хулігани, які пристають до жінок. Ми їх, звичайно, не боїмось, але все ж неприємно. Хлопці розсміялись.

— Ех, ви, фронтовички! Ми вас проведемо.

А Полінин чоловік — танкіст Микита Півник — сказав:

— Тихше. Є проект. Треба зло виривати з корінням. Пропоную провчити хуліганів по-фронтовому, щоб вони закалялись дівчат лякати. План дуже простий. У сусідки є чорнобура лисиця. Одну дівчину ми одягнемо у все найкраще, дамо їй цю лисицю і пустимо як принаду в завулок, а сами йтимем позаду. Нехай спробують!

Ця пропозиція сподобалась усім. Поліна побігла одягатись, а друзі розробили стратегічний план.

Всі вони розбиваються на три групи: попереду іде Поліна, як принада, за нею група охоплення — хлопці, крім льотчика Олеся, що разом з дівчатами й акордеоном мав бути глибоким тилом.

...Поліна сміливо увійшла в темний завулок, демонстративно помахуючи пухнастою горжеткою. В руці у неї була величезна сумочка, яка своїм вмістом могла запаморочити голову першого-ліпшого злодія. В кожній світлій плямі від вікна Поліна затримувалась, порпалась у сумочці і крутила плечима так, що кожна волосинка чорнобурки грала на світлі.

Проходячи повз одну хвіртку, Поліна насторожилась. У темряві притаїлись дві постаті. Але через хвилину вона зрозуміла, що то, на жаль, не хулігани, а звичайні закохані.

Коли б Поліна захотіла послухати про віщо розмовляють ці закохані, вона б гірко розчарувалась — закохані мовчали. Юрась чекав сприятливого моменту, щоб відкрити своє палке серце, а Зоя нетерпляче дожидалась, коли буде це відкриття. Вони стискували один одному руки, ніби викручували білизну.

Зоя перша помітила Поліну.

— Чорнобура лисиця! Натуральна! — прошепотіла вона, зітхнувши.

— І ти теж лисячою хворобою страждаєш? — з прикриттю сказав Юрась.

— Аж ніяк! — відповіла Зоя, — Проте... дуже красиво.

«Усі ви на один зразок» — хотів було відрубати Юрась, але раптом помітив чоловічі постаті, що крадькома пройшли повз хвіртку. Юрась вийшов на тротуар і побачив, як, притискуючись до будинків і парканів, темні силуети перебігали поодиноці за дівчиною в чорнобурці.

— На лисицю полюють! Загине чорнобурка! сказав Юрась. — Зою, в тебе є мужчини в хаті, бо сам я грабіжників не подужаю.

— Є! — відповіла Зоя. — В мого брата зараз саме зустріч друзів саперів. Такі багатирі! Ходім!

І взявши за руки, закохані миттю збігли східцями на другий поверх.

— Товариші! Допоможіть... Хулігани «лисицю» полюють!.. — гукнув Юрась.

— Де?.. Та ми їх по-фронтовому! — в один голос вигукнули сапери і хто як був кинулись на вулицю.

Розподілившись на блокуючі групи по п'ять чоловік, вони, пристосовуючись до місцевості, погнались за тими, хто загрожував громадянці з лисицею. Юрась, як кавалерист, був попереду, а Зоя залишилась біля хвіртки, прислухаючись до неспокійної тиші.

У другому кінці завулка величезне вікно кидало яскраве електричне світло на тротуар. Поліна знову зупинилась, вся залита сяйвом багатосвічкової лампи, і розкрила спокусливу сумочку. Гострота першого почуття небезпеки пройшла, і Поліна вирішила, що час уже закінчувати цю витівку.

Микита, якому теж набридло це безкорисне «полювання», великими стрибками наздогнав

Поліну й опинившись у світлому квадраті, заклично махнув рукою друзям. Коли вони оточили Поліну, Микита сіпнув чорнобурку за хвіст і сказав:

— Ех, ти, нафтаїнова, на тебе ніхто не клює!

— Одрвеш хвіст! — скрикнула Поліна і жартівливо вдарила чоловіка сумочкою.

В ту ж мить почувся свист і на них, мов лавина, навалились сапери. Зав'язалась запекла сутичка. Юрась схопив попідруки Поліну і потяг її до хвіртки.

— Ви врятовані, — сказав він Поліні, яка чинила шалений опір.

— Пустіть! Відцепіть! Там чоловік... Що вам потрібно?

— Ну, золотце, ну, люба моя, заспокойтесь, я відведу вас додому.

— Ах, так! — почувся обурений крик Зої з хвіртки, — так це ти страждаєш лисячою хворобою! На ж тобі, на!

І Зоя ляснула Юрася по щоці. З ревності, вона вп'ялася в чорнобуру лисицю й почала трясти Поліну.

— Погань, погань! — верещала Зоя.

Поліні здалося, що з неї стягають горжетку, і вона, швидко розвернувшись, королевським ударом у перенісся спершу знешкодила мушину, а потім заходила коло дівчини.

Десяток дужих рук розняли їх, і голосний регіт розлігся по завулку. Це були сапери та їхні «жертви». З'ясувавши помилку, вони вже перецілувались і попрохали один у одного взаємного прощення за щедрі стусани.

Юрась підвівся з тротуару і підійшов до Зої. Очі йому, не зважаючи на темряву, сяяли.

— Так ти мене любиш, любиш? — спитав він завмираючим від радості голосом.

— Прошу, будь ласка, усіх до нас, — сказав Микита Півник, — я заварив цю кашу — я мушу її розсюрбувати.

...Через півгодини до першої компанії приєднались сапери, кавалерист Юрась і Зоя. Льотчик Олеся натиснув на лади акордеону і під хвилюючі звуки фронтової ліричної пісні Юрась підніс чарку й сказав:

— Дякую тобі, чорнобура лисиця, що ти допомогла мені з'ясувати те, про віщо я навіть боявся мріяти: Зоя кохає мене, а я, чудац, цілий місяць не наважився відкрити їй, що жити без неї не можу!

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

КАВКАЗЬКИЙ ЖАРТ

Хай вам, люди, стежка ляже
В братній дім, близенько:
Жарт грузинський перекаже
Вам Терень Масенко.

На стежках старих, суворих
Вівчара Максума
Не було у рідних горах
Самоти і суму.

Він з ялини теше дошки,
Сушить їх щоденно,
Робить людям добрі ложки,
Добрі веретена.

Він проходить в теплім літі
По овецім сліду...
А що діється на світі —
Невідомо діду.

От прийшли до нього в гості
Парубки у гори:
«Діду, чули ви, що в Хості
Піп сказав учора?»

Як — не чули?...
Та й цокочуть,
Замість слів привіту:
«Сонця шмат на нас наскочить:
Завтра кінець світу!»

Парубки утрюх пророчать,
Як ворожки віщі:
«Люди вже й робить не хочуть,
Бо ж тепер — навіщо?»

Ви так само наостанку
Відпочиньте ляжте,
Ну, а потім до світанку
Трьох ягнят засмажте.

Розведем вогонь до хмар,
Будем різати, смажити —
Бо тепер уся отара
Й шеляга не важить!..»

Срібні брови дід підводить,
Дід спокійно каже:
«Раз уже кінець надходить —
П'ять ягнят засмажу».

А над хлопцями і дідом
Сонце — над Кавказом:
Спека!.. Хлопці кажуть: «Підем
Ми купатись разом,

Ну, а ви шашлик готуйте,
Розкладіть пожежу,
Та водночас повартуйте
Нашу всю одяжу!..»

Хлопці швидко роздяглися,
Недалеко річка...
Вже горить суха ялиця,
Як могутня свічка.

Дід Максум собі жартує:
«Добре, я постежу...»
Він по-своєму вартує
Хитрунів одяжу.

Достига шашлик. Виймає
Дід вина із кварту...
Сорочки й штани складає
На вогонь, без жарту.

Велетенська ватри свічка,
Згарище страшенне.
Вже запахло аж до річки
Смажене й печене.

Поспішають із купання
Хлопці до обіду...
«Де ж одяг? Що ви з нами
Наробили, діду?»

«Он — ваш одяг. Догліває», —
Дід говорить строго.
Він спокійно наливає
Турячого рога.

«Що ж ми будемо робити?
Що ж це нам одіти?!..»
Відмовляє: «Будем пити,
Пригощайтесь, діти!»

Він підводить брови срібні:
«Будем їсти, діти.
А штани вам непотрібні:
Завтра ж кінець світу!»

Як тих хлопців стріли вдома
Батенько чи ненька, —
Не розпитуйте по всьому
В Тереня Масенка!

В жарті — мудрості чимало:
Він веде до того —
Що хлоп'ятам не пристало
Кепкувати з старого!
Терень МАСЕНКО.

УЧИТЕЛЬ. — Розкажи, що ти знаєш про Сократа?

УЧЕНЬ. — Можу тільки сказати, що Сократ говорив: «Я знаю лише те, що я нічого не знаю».

УЧИТЕЛЬ. — Сідай. Одиниця.

УЧЕНЬ. — Кому? Мені чи Сократові?

НА ЕКЗАМЕНІ

— Від тіні, кажуть, не втечеш...

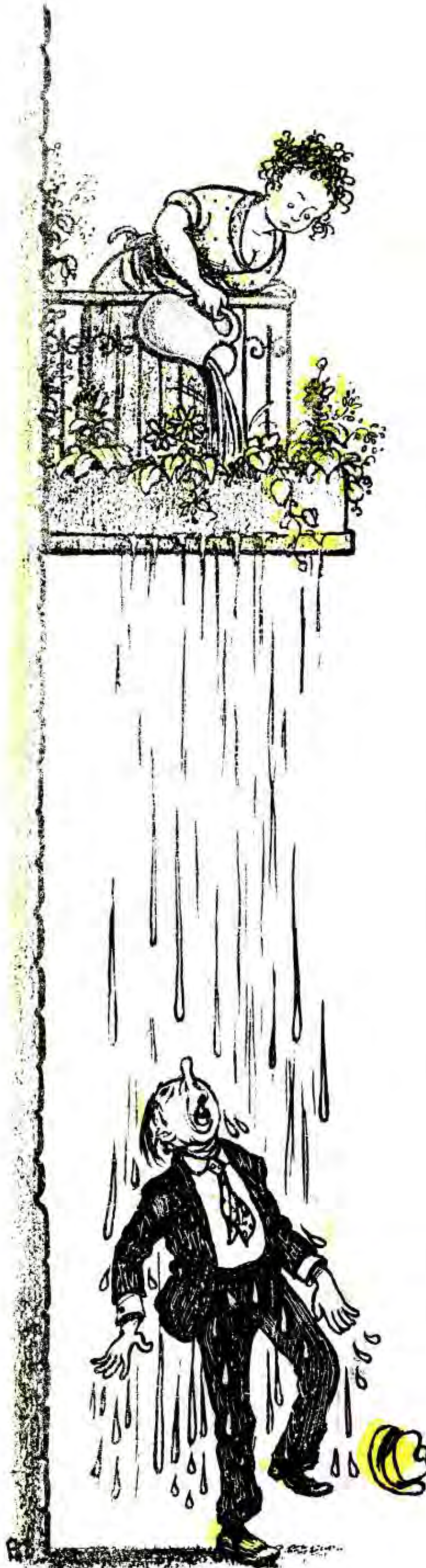
ВУЗЬКА СПЕЦІАЛЬНІСТЬ

Школярка спитала в учительки:
— Ольго Іванівно, я читала, що дурнів не сіють, вони самі родяться, а грядки для них все таки треба копати?
— Спитай про це в агронома, а в нас зараз урок логіки.

ЛЕГКА РУКА

Старший продавець розповідає новакові про заслуги їхнього зава.
— Так ото з його легкої руки і почалась у нас боротьба за точну вагу. А руки в нього дійсно легкі. Натиск правої руки коштує покупцеві точно двадцять грамів. Натиск лівої руки лише десять.

Малюнок В. Глявенка.

Дощик, дощик, капає дрібнонько...

Малюнок К. Агіта.

Єсть газирована вода.

ТРОЄ В НОВИХ КОСТЮМАХ

(Не переклад з іноземної)

Трое в нових костюмах ішли вулицями нашого міста. Будівлі вже звільнялись від ринтовань сезонного ремонту: особливо вражали наріжні будинки, що, маючи широкий радіус прострілу, надійно охороняли кредитним сльвом всі підступи до глибоких і близьких тилів, де, дуже можливо, були неввезені смітники, або неввезені калюжі...

Але сьогодні був такий прекрасний день, у трьох товаришів у нових костюмах був такий святковий настрій, що ніяк не хотілося його чинимось тьмарити. Природа розвивалася цілком гармонійно і послідовно. Першими з'явилися проліски, хоча всім дуже хотілося троянд. Костюми трьох товаришів були елегантні, хоча їм, костюмам, неввезені хризантеми у петличку, а товаришам — головних уборів, бодай куштарного виробу. Хотілося іскристого новобаварського пива, а скрізь гостинно пропонували одну негазовану, але густо фарбовану воду з харківського водогону. Трое товаришів у нових костюмах пили, смакуючи, цей нектар і, привітно усміхаючись дівчаткам, подавали через голови тих, що стояли в черзі, порожні склянки і гукали завідувачу водопою: «Повторіть!».

Було, справді, душно і весело від справжнього літнього сонця. Настрій був чудесний. Його не зіпсувала навіть вода, що, правда, і спраги не вгамувала.

Трое в нових костюмах йшли вулицями сонячного міста. Вони, ці товариші, були такі несхожі один на одного, що на них звертали увагу члени спілки художників, які випадково в цей день повиходили шукати типаж для своїх полотен. Їм і належить по праву змалювати наших героїв так, як того вони достойні. Та більш цікавим в даному разі було те, що ці товариші були такі несхожі на самих себе, і іменно це їх усіх трьох дуже смішило і тшило.

— Та ні, стій... Невже це ти, Колька?... — допитувався один.

— Клянусь чим хочеш, але це не Женька! — розводив руками другий.

— Убийте мене, — хіба це наш Павлик?! — вигукував третій.

Такі запитання, клятва і вигук повторювалися в різних варіаціях тричі на квартал, а оскільки прохажі, що чули це, не в силі були допомогти здивованим товаришам, то їм самим і належало розв'язати всю цю суму запитань. Проте, вони навмисне не розв'язували їх, і в цьому мали рацію.

Справді, невпізнаними стали в нових костюмах троє товаришів, що досі знали один одного в однакових і кольором і формою костюмах. Тоді вони були подібні один до одного, одна була у них думка, одна робота.

— Чекай! — не заспокоювався Женька. — Дай на тебе подивитись...

— А пам'ятаєш... — перебив Колька.

— А пригадуєш... — хвилювався Павлик.

Вони добре пам'ятали все те, чого і з нас ніхто не забув, і все згадуване викликало в

них дедалі більший вибух нових запитань.

Невтолена спрага штовхала трьох друзів через дорогу, до ятки з морозенням, але пильний страж вуличного руху пронизливим сюрчником відбив спробу героїв форсувати вуличний рубіж. З малими втратами у вигляді штрафу вони відійшли на попередні позиції і незажурені цією пригодою простували далі. Перед ними наскільки сягало око пливла барвиста течія вулиці. Афіші запрошували на пам'ятні зустрічі, в солов'иний сад, на бал-маскарад. Інші з дороги до Нью-Йорку гукалі: «Приїдьте у Дзвонкове». Дороговкази поучали: «Переходити тут!».

— Ну, розповідай,— промовив один з трьох.

— Ні, ти скажи, що поробляєш? — запитав другий.

— Першим хай Павлик розкаже, — настоював третій.

Тільки що Павлик хотів почати, як жаргівлю сонце, скознувши за хмарки, бризнуло в очі таким сльвом, що всім довелося примружитись. Людська течія барвистим потоком

пливла і пливла. І коли можна було знову щось бачити, трьох товаришів уже не видно було...

Можна було б дуже зажуритися з такого випадку, коли б ці три товариші в нових костюмах не були нашими хорошими знайомими, нашими друзями. Ми їх добре знаємо, про кожного можемо все розповісти.

Один з них, той, крайній зліва, — Женька для товаришів і Євген Степанович на роботі, — працює на еньському машинобудівельному заводі в нашому місті. Спід його рук виходять такі надзвичайні машини, що будь це військовий час, вони були б засекречені, але не є секретом те, що Євген Степанович до 1 червня завершив свою річну норму. Тільки одно по секрету можна сказати — він нежонатий.

Другий, що посередній йшов, Микола — безперечно кращій тракторист одної недалекої звідси МТС, якій, правда, далеко ще до того, щоб бути такою зразковою, як сам Микола. Він далеко обігнав своїм ХТЗ усіх сусідів і з охотою взяв би їх на буксир, коли б

СЕРЕД БОЛІЛЬНИКІВ

Малюнок Бе.Ша.

На Київському стадіоні «Динамо» в дві величезного напливу публіки працює лише один кіоск з водою.

— Який результат першого тайму? — Два-ноль на нашу користь: одна склянка води й один рукав.

Малюнок В. Литвиненка.

— Бачите, як поправився товариш в нашому санаторії за три місяці.
— А хто він такий?
— Завідувач нашої санаторної їдальні.

не налязали за перевитрату пального. Правда, не саме пальне горить у Миколи на роботі, — він сам горить. Палкий хлопцев. Нежонатий.

Третій, Павло Степанович, одружений, зарані говорю. Дружина вірна. В новому костюмі. Щасливий. Працює інженером в науководослідному інституті над велими цікавими, скажемо одверто, делікатними проблемами...

Але, хіба усі вони не є сильніші за атомну енергію?!

Може я щось не так сказав про них? Тоді спитайте самі. Ось назустріч ідуть ще якісь троє в нових костюмах — наші славні радянські багатирі.

Василь СОКІЛ.

ЩЕДРИЙ КУМ

Діждавши свята, кум Павло рішиа провідать кума Кліма. Не близько йти йому було, та хитрий кум моргнув очима: дарма, мовляв, що путь важка, зате перцівочка гірка, пахучі, з часником, ковбаси, та всякі там смачні сала е в кума Кліма для Павла. До цього кум Павло був ласий: любив ходити до кумів і добре випити умів.

Кум Клим зустрів Павла привітно: — Який я радий, чесне слово! Як там кумася моя рідна — жива, здорова?

Заходьте в хату, любий куме, чого ж стоять серед двора? Там поговоримо, покурим... А кум Павло свое подумав: — Та вже й обідати пора.

Зайшли до хати, покурили, Про се, про те поговорили.

Клим знову люльку дістає: — Курить. Тютюн у мене є. Тютюн добрячий — не полова. — А про обід Павлу ні слова.

І знов закурює Павло (дарма, що в голові гуло, а в животі вже щось бурчало), димить — і думає про сало.

Вже від куріння крутить в носі, а в хаті, наче в кузні, дим...

А добрий Клим кісет все кумові підносить. І знов пихтять. Павло вже зблід, У роті, в горлі, в кишках гірко, — мов, від хорошої перцівки.

А Клим ні слова про обід. Ще за годну Павла не видно було з диму... Сідало сонце. Кум Павло прощася з Климом. За селом ласкавий Клим сказав Павлові: — Ходить здорові!

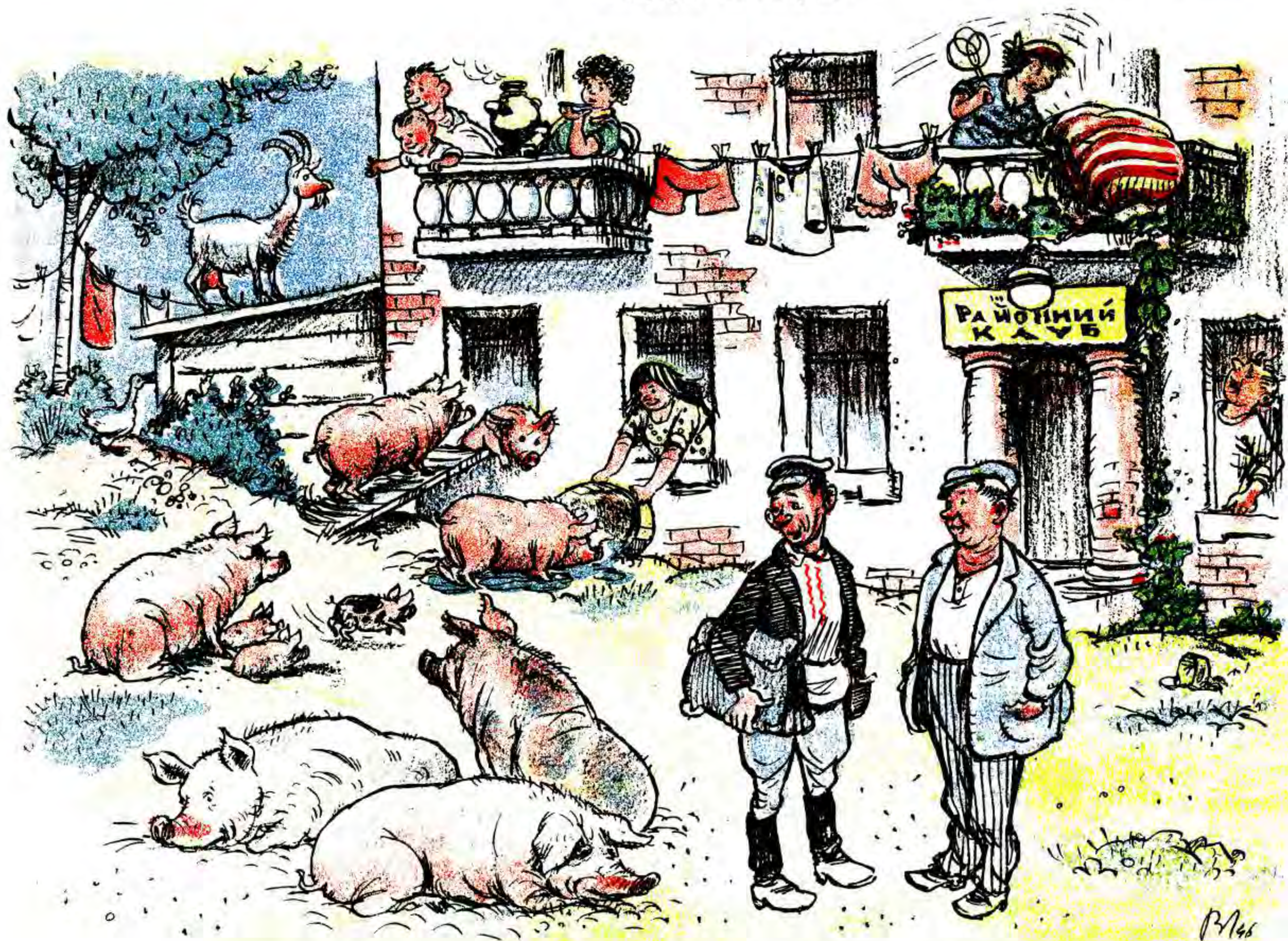
Заходьте же коли з кумом... — Павло подумав: — Я не дурень, — і Климові махнув рукою: — Ні, дякую. Кума — не курить. Сказати треба під кінець: Хто любить у кумів бувати, тому не треба забувати, що можуть там подати часом не ковбаси, — а тютюнець.

Павло КЛЮЧИНА.

БУДНІ ОДНОГО КОЛИШНЬОГО КЛУБУ

Малюнок В. Гливенка.

У травні ц. р. 357 клубів на Україні використовувались не за призначенням. У Бугаївському клубі, наприклад, (Градизький р-н на Полтавщині) був навіть свинарник.

ПРЕДСТАВНИК З ОБЛАСТІ. — Звідки стільки свиней у клубі?
ПРЕДСТАВНИК З РАЙОНУ. — А це ми... той... готуємо інсценівку
«Свинарка і пастух», так реквізит привезли.

ЧУХАЄМОСЬ...

I.

Щороку на Радянській Україні бувають жнива.
Щороку на просторих колгоспних ланах наших косять пшениці,
жита, ячмені, овес...

І гречку косять, і просо...
Тільки тепер уже не так, як ви знаєте, косять, як колись на смужечках косили...

Раніш що було?
Коса, мантачка, в'язальниця, мокра сорочка — і жнивуй.
А тепер: не тільки коса й серп, а й жатка, снопов'язалка, комбайн...
І особливо до вподоби нашому колгоспникові — комбайн...
А чого ж його й не любити?
Сам косить, сам молотить, сам віє...
За те його й люблять.

Щоправда, по деяких місцях на комбайна трохи незадоволені.
— Це, — говорять там, — справді таки непогана машина: і косить,
і молотить, і віє... Що й казати, машина серйозна, самостійна машина.
Одне погано: не вміє сама ремонтуватися! Якби наша техніка та такого
комбайна вигадала, — от би спасибі сказали! Як ви гадаєте, чи буде
такий у нас комбайн, щоб сам і ремонтувався?
— Буде! Обов'язково буде!

А то...

II.

А то така картина іноді буває в таких людей, що чекають на
винахід комбайна, що сам буде й ремонтуватися...
Стоїть комбайн серед двору, хедер у його похнюпився і бункер у
його набакир...
Стоїть, чекає, коли підійдуть до його люди, подивляться, поглядять
його труджені частини та й скажуть:

— А ну, швидше, хлопці! А ну, бо пішли вже в стрілку пшениці,
вже красуються жита, не так уже густо патьпадьомкає перепел, іноді
тільки в садку затьохкає соловей! Ось-ось поналиваються хліба!
А комбайн у тих людей стоїть серед двору, сумує...
Мочать його дощі, під'їдає його іржа, облазить на йому фарба...
А хазяї його чухаються, проходять повз й одвертаються:
— Встигнемо, — мовляв, — з козами на торг!
Якби ж він голос мав та говорити вмів, — ох, яких би слів він своїм
хазяям наговорив!

А так — мовчить та мовчки нищиться.

III.

Згадали, кінець кінцем!
Згадали тоді, коли з телефона вдарили:
— Завтра починайте жнива!
Тоді всі разом:
— Завтра?! А комбайн? Готовий комбайн?!
А потім уже один до одного:
— Петро! Комбайн готовий?! Я ж тобі казав!
А Петро:
— Свириде! Комбайн готовий?! Я ж тобі казав!
А Свирид:
— Кіндрате! Готовий комбайн?! Давно вже я тобі наказував!
А тоді знову разом:
— Знімай косу! Знімай колеса!
А комбайн, хороша робоча чесна машина стоїть! думає:
— Знімай колеса?! Знімай колеса та надягай полоззя! Ось-ось сніг
підє! Може ж хоч хлопці на мені з гори спустатимуться... Все веселіше
буде!

Остап ВИШНЯ.

(БАЙКА)

Над річкою в ліску
Зозуля проживала,
І все своє: «Куку, куку»
Негаванно кувала.
Якось вона в обідню пору
Присіла відпочити,
Аж гульк, на гіллі осокоу
Зібрався сороки
Білобокі
І почали, як кажуть, язички точити.
Загомніла зразу вся орава.
Аж ось відома змовниця лукава
Таку заводить річ:
— «У нашому ліску з'явивсь красунь
Павич
На прізвиське Хвостатий.
Він, кажуть, тричі був жонатий,
І, кажуть, трохи вередливий,
І галасливий».

Ну й почали на всі лади плескати.
Та вміє добре прибрехати,
А та ще ліпше першої розпише.
Сидять Зозуля і не дише,
Принишкла. Щось за серце ссе,
Запав на думку їй Павич Хвостатий,
А тут немов на гріх знесла вона яйце;
Ну, що його казати,
Ну, що робити з ним.
Не панькатися ж їй і не квоктати,
Коли нагода е з красунем молодим
Пожартувати.
І понесла вона яйце в чуже гніздечко,
Поклала нашвидку з краечку
Сама ж мотнулася на гулі.
На те ж вона Зозуля!
І чути вже далеко по ліску:
— «Куку, куку!».
Шукала всюди Павича і по ліску, і в полі.
Аж бачить у куці!

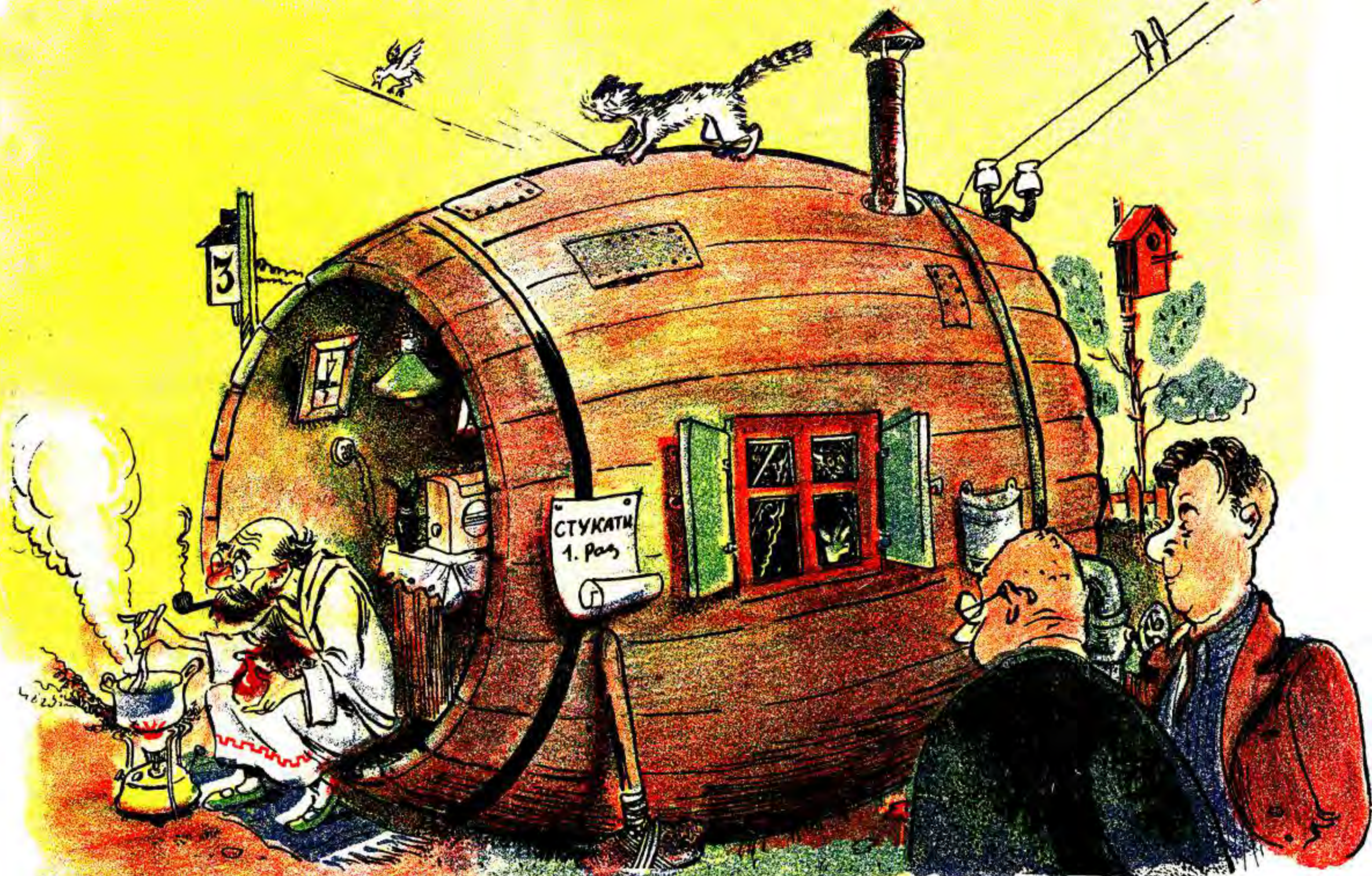
Сидить Павич, розвіяв свій шовковий хвіст,
На це вже мав він добрий хист.
Зозуля теж усякі чари знала,
То танцювала біля нього, то кувала,
То лагіднесьенько сиділа —
Хвостом вертіла.
Минали дні у шумі лісовому,
Зозуля ані гадки,
Що десь отут в гнізді чужому
Пищало Зозулятко.
Зате ж далеко по ліску
Лунало все: «Куку, куку!»
Горластої красуні.
А щоб сказати без прикрас,
На жаль, і серед нас
Трапляються зозулі.

Микола ЯНКО.
Малюнки В. Литвиненка.

САМ СОБІ УПРАВДОМ

Малюнок О. Козюренка.

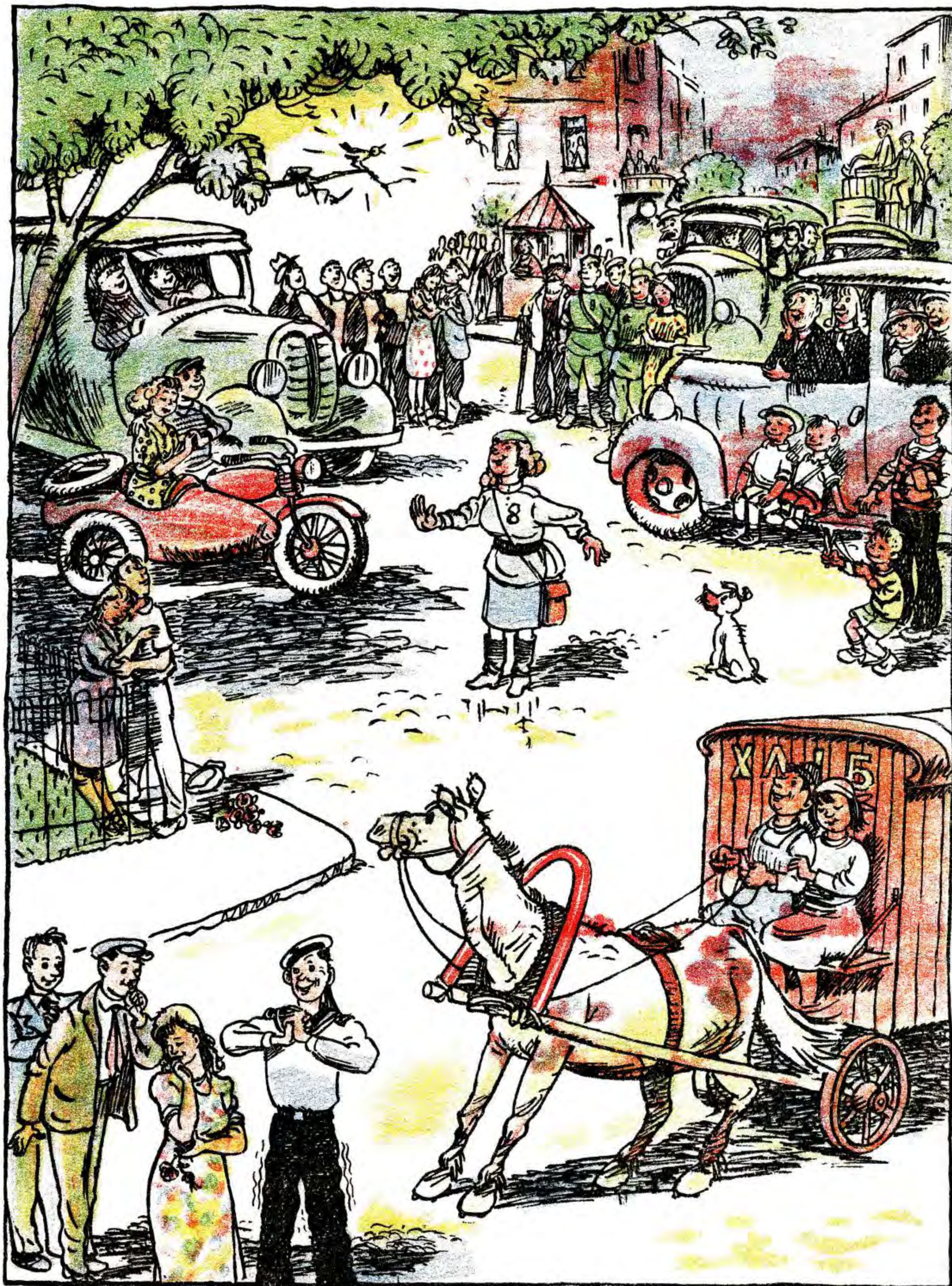
Грецький філософ Діоген жив у бочці. (Факт).

— Ось тобі Діоген — він без управдома, без ремонтної
контори і навіть без житловідділу обходиться! Зумій і ти так...

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козланюк, О. Козюренко,
Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34.
Приєм щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (95) (на укр. мові). Підписано до друку 5/VII. — 1946 р. Стат. формат 72x105. 1 друк. арк.
Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

СОЛОВ'І, СОЛОВ'І, НЕ ЗАТРИМУЙТЕ РУХ...